

slikken maar

Slikneiging

L

Marianne Brackel is jeugdarts. Maart 2008 werd bij haar de ziekte van Wegener geconstateerd.

beeld: De Beeldredactie, Vincent van den Hoogen

Langzaam dringt het tot me door dat ik niet kan slikken. Wat ik ook probeer, het lukt me niet de juiste beweging te maken, daar ergens in mijn keel. Ik verslik me voortdurend in mijn eigen spuug en moet daardoor telkens hevig hoesten. Volkomen weerloos ben ik tegen dit fenomeen dat zich elke paar minuten herhaalt. Door al het gehoest, doet de sonde in mijn keel verschrikkelijk zeer en ik zeur de artsen aan hun hoofd om deze eruit te halen. Onder mijn aanhoudend gedram stemmen ze toe, onder voorwaarde dat ik genoeg zal drinken. Lukt dat niet dan gaat de sonde onherroepelijk terug.

Ik heb me mooi in de nesten gewerkt! Het verwijderen van de sonde helpt geen zier. De pijn is weliswaar weg, maar ik blijf me verslikken in mijn speeksel. Ook water doorslikken, lukt niet – niet uit een glas, niet van een lepeltje en niet door een rietje. Dikkere vloeistoffen durf ik niet te proberen uit angst voor aspiratie.

Hein brengt de oplossing. Met een spuitje legt hij geduldig kleine slokjes water achter op mijn tong. Het wordt een heel ritueel: slokje spuiten, ogen dicht, niet tegen me praten, opperste concentratie, durven en slikken. Soms duurt het wel een minuut voordat ik de moed kan opbrengen. Regelmatig gaat het ook mis. Het is al met al een tijdrovende en intensieve klus.

Een probleem vormen de pillen die ik vier keer daags in groten getale moet innemen. En dat maal vier: ze worden in kwarten gedeeld omdat ik ze anders niet weggewerkt krijg. Vijftien maal vier is

zestig. Zestig keer slikken om alleen al mijn ochtendpillen naar binnen te werken. Wat een gedoe.

Al snel heb ik een zeverlap op mijn schouder liggen.

Als ik een slikneiging voel aankomen, spuug ik mijn speeksel nu gewoon uit. Dit blijkt erg effectief, ik hoef

daardoor veel minder te hoesten. Dat is fijn, want ondertussen heb ik mij of een beginnende breuk of een spierscheur gehoest.

Doodmoe ben ik, ik wil rust en wil niet meer hoeven te 'slikpogen'. Ik wil ook helemaal nooit meer hoeven te hoesten. Ik spreek mezelf continu toe door te zetten, niet de moed te verliezen. Ik moet hier doorheen, ik kan het! Moed houden! Door-

gaan! Opnieuw verslik ik me. Een hevige hoestbui volgt.

Slapen lukt zo niet. Als ik na een onwaakzaam moment toch enkele minuten ben weggedommeld, schiet ik in een ongekende stikbui wakker. Ik krijg geen adem, wil slikken, kan dat niet, moet vreselijk hoesten, krijg nog minder lucht en ik voel dat ik nu echt dood zal gaan. Dit is dan helemaal het einde, hier stopt alles...

Ik stik... Ik ga... Ik ben zo ongelooflijk bang... Zó bang....

Opeens is het over, ik kan weer slikken. Geen idee waarom het nu opeens wel lukt. Speeksel, dikke vloeistoffen, gemalen eten en al mijn gevierende pillen krijg ik zonder al te veel problemen naar binnen. De maaltijden duren nog steeds erg lang. Ik kan dan nu wel weer slikken, maar bewegen, kan ik nog niet. Elke maaltijd moet ik worden gevoerd door verpleegkundigen die dat klusje vol geduld en gezelligheid op zich nemen.

Dunne vloeistoffen blijven moeilijk. Met de hulp van de logopedisten, vloeistofindickers en Wendy-bekers moet ik weer leren water en thee te drinken. Van alles wat ik de afgelopen periode heb meegemaakt, verbaast me dit nog het meest: wat een baby een minuut na de geboorte al kan, moet ik helemaal opnieuw leren en ik heb daar lange tijd voor nodig. Het duurt bijna vier weken voordat ik een kop warme thee achter elkaar kan opdrinken zonder me te verslikken. Een waarlijk goddelijk moment.

Wat een baby meteen al kan, moet ik helemaal opnieuw leren